

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Co/360/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7812209432
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 04. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ján Slobodník
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2016:7812209432.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jána Slobodníka a sudcov JUDr. Slávky Zborovjanovej a JUDr. Andreja Šalatu, vo veci žalobkyne POHOTOVOSTĚ, s.r.o., Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35807598, zast. Fridrich Paľko, s.r.o., Bratislava, Grösslingova 4, IČO: 36 864 421, žalovanej Slovenská republika, v mene ktorej koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné námestie 5, Bratislava, IČO: 00 166 073, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku 12C/158/2012-95 z 23.1.2015 Okresného súdu Rožňava

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Žalobkyňa nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania a žalovanej sa ich náhrada nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa (ďalej len súd) žalobu žalobcu zamietol a nepriznal žiadnemu z účastníkov právo na náhradu trov konania.

V odôvodnení rozhodnutia o. i. uviedol, že čoho sa žalobca podanou žalobou vo veciach 12C/158/2012, 12C/162/2012, 12C/169/2012, 12C/182/2012, 12C/194/2012, 12C/210/2012, 12C/214/2012, 12C/216/2012, 12C/223/2012, 12C/229/2012, 12C/230/2012, 12C/267/2012, 12C/269/2012, 12C/270/2012, 12C/277/2012, 12C/288/2012, 12C/306/2012, 12C/307/2012, 12C/315/2012, 12C/318/2012, 12C/320/2012, 12C/322/2012, 12C/341/2012, 12C/342/2012, 12C/362/2012, 12C/364/2012, 12C/359/2012, 12C/367/2012, 12C/371/2012, 12C/372/2012, 12C/379/2012, 12C/382/2012, 12C/384/2012, 12C/388/2012, 12C/389/2012, 12C/395/2012, 12C/399/2012, 12C/411/2012, 12C/413/2012, 12C/421/2012, 12C/424/2012, 12C/425/2012, 12C/430/2012, 12C/431/2012, 12C/437/2012, 12C/443/2012, 12C/468/2012, 12C/497/2012, 12C/502/2012, 12C/512/2012, 12C/516/2012, 12C/526/2012, 12C/528/2012 domáhal, že uznesením sp. zn.: 12C/158/2012- 7 zo 9.10.2012 spojil uvedené veci na spoločné konanie z dôvodov hospodárnosti, pretože veci skutkovo súvisia a týkajú sa totožných účastníkov a v ďalšom konaní sa viedli uvedené veci pod sp. zn.: 12C/158/2012.

Konštatoval, že žalobca namietal zaujatosť sudcu aj tunajšieho súdu, pretože Okresný súd Rožňava zapríčinil svojím nesprávnym úradným postupom v exekučných veciach vznik škody a teda nemôže zároveň rozhodovať o tejto škode, že Krajský súd v Košiciach uznesením sp. zn.: 1NcC/32/2012-15 z 22.10.2012 rozhodol, že sudkyňa JUDr. Edita Kušnírová nie je vylúčená z prejednávania a rozhodovania veci 12C/158/2012. Uviedol, že žalobca namietal nezákonnosť úradného postupu okresného súdu v jednotlivých konaniach, pričom k nesprávnemu úradnému postupu exekučného súdu malo dôjsť tým, že súd v exekučných konaniach: - zamietol žiadosť súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie (žaloby označené ISTINA RS), - rozhodol o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie po zákonnej 15-dňovej lehote (žaloby označené NZP), - rozhodol o vydaní poverenia súdneho exekútora na vykonanie exekúcie po zákonnej 15-dňovej lehote (žaloby

označené NP), - rozhodol o návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora po 30-dňovej zákonnej lehote (žaloby označené ZE). Majetkovú škodu vyčíslil a/ 125,- eur v prípade rozhodnutia o poverení exekútora po 15-dňovej lehote a v prípade rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia, b/ 175,- eur v prípade nerozhodnutia o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenej lehote, c/ materiálna škoda - istina a príslušenstvo- spôsobená v prípade rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia po 15-dňovej lehote, bola vyjadrená v jednotlivých veciach v rôznej výške. Náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch si žalobca uplatnil a/ v prípade rozhodnutia o poverení po 15-dňovej lehote a zamietnutia žiadosti na vydanie poverenia vychádzal zo základu 660,- eur/ 1 rok , v prepočte na 1 mesiac omeškania 55,- eur, b/ v prípade nerozhodnutia o návrhu na zmenu exekútora v zákonnej lehote, vychádzal zo základu 663,88 eur/ 1 rok, v prepočte na 1 mesiac omeškania 55,32 eur, c/ v prípade rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie vo výške 20 % uplatňovanej istiny a príslušenstva po 15 dňovej lehote.

Uviedol ako sa k žalobe vyjadril žalovaný o. i., že vzniesol aj námietku premlčania v žalobách, v ktorých malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu okresného súdu, v období pred marcom 2009 s poukazom na znenie § 19 ods.1 zákona č. 514/2003 Z.z., že žalobca sa o škodu dozvedel právoplatným rozhodnutím o vydaní poverenia, o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia alebo rozhodnutím o zmene exekútora. Ak sa tak stalo v niektorých prípadoch k premlčaniu došlo pred viac ako tromi rokmi.

Poukázal na to, že vyzval žalobcu, vzhľadom na jeho návrhy na prerušenie konania v ďalších veciach vedených v senáte 12C, sa vyjadril, či navrhuje prerušenie konania aj v danej veci, už aj s ohľadom na to, že sa nedostavil na pojednávanie 25.10.2013 a súčasne ho vyzval na doručenie návrhu a ústavnej sťažnosti, že žalobca písomným podaním zo 3.12.2013 oznámil, že trvá na podanom návrhu na prerušenie konania aj v konaní 12C/158/2012, nedoručil kópiu ústavnej sťažnosti, predmetom malo byť rozhodnutie o porušení práva žalobcu na zákonného sudcu a práva na nestranný súd, že vyhotovil fotokópiu ústavnej sťažnosti, ktorej text bol totožný aj v ďalších obdobných konaniach (12C/160/2012, 12C/166/2012). Jednalo sa o sťažnosť proti porušovaniu základných práv a slobôd, čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky, pričom ako porušovateľ základného práva bol označený Krajský súd v Košiciach. V zmysle uvedenej sťažnosti, podľa názoru žalobcu boli dané objektívne dôvody na vylúčenie všetkých sudcov Okresného súdu Rožňava z dôvodu, že doposiaľ nebolo ústavne konformným spôsobom vyriešené ustanovenie zákonného sudcu a pridelenie veci na prejednanie a rozhodnutie nestrannému súdu.

Konštatoval, že uznesením č. k. 12C/158/2012 - 53 z 19.3.2014 prerušil konanie vedené pod č. k. 12C/158/2012 do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti podanej 10.1.2013 sťažovateľom Pohotovosť, s. r. o., proti porušovaniu základného práva sťažovateľa rozhodnutím Krajského súdu v Košiciach vo veci sp. zn. 1 NcC/32/2012. V zákonnej lehote podal proti uzneseniu odvolanie žalovaný. Krajský súd v Košiciach uznesením č. k. 3Co/419/2014 - 66 zo 28.8.2014 zrušil rozhodnutie, s poukazom na to, že Ústavný súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn.: II.ÚS 364/2013 - 9 z 26.6.2013 rozhodol o sťažnosti obchodnej spoločnosti Pohotovosť, s. r. o., vo veci namietaného porušenia základných práv uznesením Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 1NcC/32/2012 rozhodol tak, že sťažnosť odmietol pre nedostatok právomoci Ústavného súdu SR na jej prerokovanie. Uviedol, že vo veci vykonal dokazovanie oboznámením sa s listinnými dôkazmi, s obsahom pripojených exekučných spisov tunajšieho súdu a zistil nasledovný skutkový stav. Žalobca sa na nasledujúci vytýčený termín pojednávania nedostavil, 23.1.2015 nedostavil, svoju neúčasť neospravedlnil, že žalovaný svoju neúčasť ospravedlnil, trval na svojich vyjadreniach a súhlasil, aby pojednával v jeho neprítomnosti, preto pojednával v neprítomnosti účastníkov v súlade s § 101 ods.2 O.s.p. s tým, že prihliadol na obsah spisu a doposiaľ vykonané dôkazy.

Poukázal na pripojeného listu Európskej komisie generálneho riaditeľstva pre spravodlivosť, v Bruseli UL/09#ofC, pod číslom JUST/A/3/RM/kb D (2010) 1360, adresovaný Stálemu predstaviteľovi Slovenskej republiky pri Európskej únii, že 6.9.2013 bol mu doručený v jednom origináli pre účely všetkých konaní vedených na tunajšom súde, Znalecký posudok č. 1/2013, ktorý 24.6. 2013 vypracoval znalec doc. JUDr. PhDr. Miroslav Slašťan, PhD., že pre účely konania bol doručený mu rozsiahly originál znaleckého posudku č. 1/2014 vypracovaný znaleckým ústavom Ekonomickej univerzity v Bratislave z 17.1.2014. Uviedol ako sa k nemu vyjadrila žalovaná.

Podľa názoru súdu v tomto prípade znaleckému ústavu rozhodne nepripadá konštatovať, či v danom prípade sa jedná o nesprávny úradný postup, pretože na konštatovanie tohto stavu je kompetentný súd, ktorý musí posúdiť, či vôbec došlo k nesprávnemu úradnému postupu v súlade s príslušnými ustanoveniami Exekučného poriadku a v prípade uplatňovania nároku na majetkovú škodu a nemajetkovú škodu aj podľa príslušných ustanovení Zákona č. 514/2003 Z. z., účinného v čase kedy malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu. Citoval znenie § 44 ods.1,2,3,8 Zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a

exekučnej činnosti v platnom znení do 31.5.2010, § 44 ods.1,2,3,8 Zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v platnom znení od 1.6.2010 do 31.5.2011, § 44 ods.1,2,3,8 Zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v platnom znení od 1.6.2011, § 41 ods.2 písm. c) a d) Zákona 233/1995 Z.z. v platnom znení do 31.5.2011, § 41 ods.2 písm. c) a d) Zákona 233/1995 Z.z. v platnom znení od 1.6.2011, § 238 ods.2 Zákona č. 233/1995 Z.z. § 45 ods.1,2 Zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní a uzavrel, že v danom prípade žalobca si uplatnil nároky jednotlivými žalobami z titulu nesprávneho úradného postupu, ktorého sa mal dopustiť tunajší súd ako exekučný súd, v prípade rozhodovania o vydaní poverenia na vykonanie exekúcie v 15 - dňovej lehote, o nevydaní poverenia / zamietnutí žiadosti o vydanie poverenia a v prípade kedy exekučný súd rozhodol o návrhu oprávneného na zmenu exekútora v jednotlivých exekučných, vo veciach po uplynutí zákonnej lehoty v zmysle EP. V súlade s ustálenou súdnou praxou je možné nesprávny úradný postup vymedziť tak, že ide o porušenie právnou normou ustanoveného predpísaného postupu štátneho orgánu, resp. o porušenie účelu postupu štátneho orgánu, ktorý - či už súvisí s rozhodovacou činnosťou štátneho orgánu, či už nesúvisí - nenašiel svoj bezprostredný výraz vo svojom rozhodnutí. Pod termín „postup“ možno podradiť tak konanie (činnosť) štátneho orgánu ako aj nekonanie /nečinnosť/ ako aj opomenutie. Súd teda skúmal v súlade s takto vymedzeným pojmom v jednotlivých pripojených exekučných spisoch a na ne nadväzujúcich žalôb, či v danom prípade sa exekučný súd svojim postupom v týchto konaniach dopustil alebo mohol dopustiť nesprávneho úradného postupu.

Hodnotil postup exekučného súdu podľa určitých skupín, ktoré vyplynuli zo žaloby.

Do prvej skupiny zaradil žaloby, v ktorých si žalobca uplatnil jednak majetkovú škodu a jednak nemajetkovú ujmu z titulu nesprávneho úradného postupu v jednotlivých konaniach, ktorého sa mal exekučný súd dopustiť tým, že v lehote 15 dní odo dňa podania žiadosti na udelenie poverenia súd, nerozhodol o zamietnutí žiadosti alebo žiadosť zamietol po uplynutí zákonnej lehoty. Do tejto skupiny patrili jednotlivé žaloby vrátane oboznamovaných exekučných spisov: 12C/158/2012, 12C/162/2012, 12C/169/2012, 12C/182/2012, 12C/194/2012, 12C/214/2012, 12C/216/2012, 12C/223/2012, 12C/229/2012, 12C/230/2012, 12C/267/2012, 12C/269/2012, 12C/270/2012, 12C/306/2012, 12C/307/2012, 12C/315/2012, 12C/318/2012, 12C/320/2012, 12C/322/2012, 12C/341/2012, 12C/342/2012, 12C/362/2012, 12C/364/2012, 12C/359/2012, 12C/367/2012, 12C/371/2012, 12C/372/2012, 12C/379/2012, 12C/382/2012, 12C/384/2012, 12C/388/2012, 12C/389/2012, 12C/395/2012, 12C/399/2012, 12C/411/2012, 12C/413/2012, 12C/421/2012, 12C/424/2012, 12C/425/2012, 12C/430/2012, 12C/431/2012, 12C/437/2012, 12C/443/2012, 12C/468/2012, 12C/497/2012, 12C/502/2012, 12C/512/2012, 12C/516/2012, 12C/526/2012 a uviedol čo vyplynulo v konaní 12C/158/2012 - (exekučný spis 11Er/732/2010, EX 10189/10), 12C/162/2012 - (exekučný spis 11Er/700/2010, EX 9996/10), 12C/169/2012 - (exekučný spis 11Er/949/2010, EX 14357/10), 12C/182/2012 - (exekučný spis 11Er/248/2010, EX 3585/10), 12C/194/2012 - (exekučný spis 11Er/321/2010, EX 4724/10), 12C/214/2012 - (exekučný spis 11Er/702/2010, EX 10727/10), 12C/216/2012 - (exekučný spis 11Er/765/2010, EX 11318/10), 12C/223/2012 - (exekučný spis 11Er/760/2010, EX 11267/10), 12C/229/2012 - (exekučný spis 11Er/667/2010 a ďalších a uzavrel, že exekučný súd v prípade podania žiadosti o vydanie poverenia v súlade s ust. § 44 ods. 2 EP poverí exekútora na vykonanie exekúcie za predpokladu že nezistí rozpor žiadosti. Ak súd zistí rozpor žiadosti, potom z uvedeného ustanovenia vyplýva, že takúto žiadosť uznesením zamietne. V tejto súvislosti súčasne poukazuje na znenie § 45 ods.2 Zákona č. 244/2002 Z. z., v zmysle ktorého súd v prípade, že zistí nedostatky v rozhodcovskom konaní, môže exekúciu zastaviť. Z príslušných exekučných spisov bolo zistené, že v priebehu niekoľkých dní po doručení žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, exekučný súd žiadal oprávneného, prípadne rozhodcovský súd o súčinnosť. Podmienkou pre náležité preskúmanie žiadosti bolo, aby mal exekučný súd k dispozícii rozhodcovský spis, prípadne zmluvu o spotrebiteľskom úvere. Konštatoval, že žalobca nevyvinul dostatočnú iniciatívu, aby tieto podklady predložil, pretože spochybňoval oprávnenie súdu preskúmať právoplatný a vykonateľný rozhodcovský rozsudok. Z týchto dôvodov súdu nezostávalo nič iné, len žiadať SRS o doručenie rozhodcovského spisu. Tak ako bolo konštatované v jednotlivých oboznamovaných (vyššie uvedených) exekučných spisoch, rozhodcovský súd predkladal rozhodcovské spisy až na výzvy súdu, v niektorých prípadoch na opakované výzvy, prípadne vôbec. Z týchto dôvodov nebolo možné rozhodnúť o žiadosti na vykonanie exekúcie v lehote 15 dní od jej podania. Vo všetkých rozhodnutiach o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia súd vyhodnocoval rozhodcovskú doložku, ktorá bola súčasťou formulárovej zmluvy uzavretej medzi žalobcom a jeho dlžníkom (povinným) a dospel k záveru o jej neplatnosti z dôvodu, že je neprijateľnou zmluvnou podmienkou. Je zarážajúca argumentácia žalobcu ohľadom posúdenia samotného rozhodnutia o zamietnutí žiadosti exekútora o vydanie poverenia ako nesprávneho úradného postupu. Je totiž logické, že výsledkom rozhodovacej činnosti súdu je, že

žiadosti o vydanie poverenia vyhovie alebo ju zamietne. Zo zákona nevyplýva, že súd musí vždy žiadosti vyhovieť. Neopodstatnené bolo aj tvrdenie žalobcu o prekážke právoplatne rozhodnutej veci príslušným rozhodcovským rozsudkom, keďže súdy v rozhodnutiach o zamietnutí žiadosti o vydanie poverenia dospeli k záveru o neplatnosti rozhodcovskej doložky a dôsledkom toho rozhodcovský rozsudok nespôsobil právnu záväznosť pre svoju ničotnosť. V danom prípade pokiaľ súdospel k záveru, že v prípade rozhodovania rozhodcovského súdu boli porušené zákony na ochranu spotrebiteľa, bolo oprávnením súdu v takomto prípade zamietnuť žiadosť o udelenie poverenia. Je nutné zdôrazniť, že 15-dňová lehota na vydanie poverenia, nie je súčasne aj lehotou na zamietnutie žiadosti o vydanie poverenia tak, ako to tvrdil žalobca. Zo zákona totiž nevyplýva lehota na rozhodnutie o zamietnutí žiadosti na vydanie poverenia. Uvedená lehota je poriadkovou lehotou a jej nedodržanie nemôže byť kvalifikované ako prieťah v konaní. Pokiaľ exekučný súd takýmto spôsobom postupoval v exekučnom konaní, nedopustil sa nesprávneho úradného postupu v podobe prieťahov alebo nedodržania lehoty. Druhú skupinu tvoria žaloby, v ktorých si žalobca uplatnil jednak majetkovú škodu a jednak nemajetkovú ujmu z titulu nesprávneho úradného postupu v jednotlivých konaniach, ktorého sa mal exekučný súd dopustiť tým, že v lehote 15 dní odo dňa podania žiadosti na udelenie poverenia súd nevydal poverenie na vykonanie exekúcie. Do tejto skupiny patrili jednotlivé žaloby vrátane oboznamovaných exekučných spisov: 12C/210/2012, 12C/277/2012, 12C/288/2012, a uviedol, čo vplynulo z 12C/210/2012 (ex. spis 11Er/803/2010, EX 13018/10), 12C/277/2012 (ex. spis 11Er/251/2011, EX 4702/11), 12C/288/2012 (ex.spis 11Er/16/2009, EX 11371/08) a konštatoval, že pri potrebe materiálneho prieskumu súladnosti exekučného titulu so zákonom sa 15 -dňová lehota na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie javí ako problematická. Práve s poukazom na potrebu materiálneho prieskumu súladnosti exekučného titulu so zákonom reagoval aj zákonodarcia legislatívnou zmenou v § 44 ods. 2 Exekučného poriadku s účinnosťou od 1.6.2010 s tým, že v zmysle § 41 ods. 2 písm. c/, d/ Exekučného poriadku, pokiaľ bol titulom pre exekúciu rozhodcovský rozsudok, spomínaná lehota 15 dní na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie neplatila pre rozhodcovské rozsudky, pričom táto legislatívna zmena bola zavedená do exekučného poriadku zákonom č. 144/2010 Z.z., ktorý novelizoval (okrem iného) Exekučný poriadok a zakotvil spomínanú okolnosť, že lehota 15 dní na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie neplatila pre rozhodcovské rozsudky. Podporne táto okolnosť vplynula aj z rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 606/2012 zo 14.12.2012, ktorým ústavný súd odmietol sťažnosti žalobcu v obdobných veciach a konštatoval okrem iného (z jeho obsahu citoval) a uzavrel, že v danom prípade je bez akýchkoľvek pochybností, že vo všetkých vyššie uvedených exekučných konaniach, posudzovaných v druhej skupine, bol exekučným titulom rozhodcovský rozsudok, čo viedlo exekučný súd k nutnosti jeho preskúmania. Vzhľadom na to, že právoplatný rozhodcovský rozsudok má rovnaké účinky ako rozsudok všeobecného súdu, je exekučný súd povinný nakladať s takýmto rozsudkom rovnako ako s rozsudkom všeobecného súdu. Poukázal aj na ustálenú judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorý v rozsudku z 27.1.2007 sp. zn. 3 Cdo 164/1996. Keďže žalobca mu nedoručil žiadne podklady, z ktorých by bolo možné vyvodiť, či rozhodcovský rozsudok rešpektoval príslušné ustanovenie zákona na ochranu spotrebiteľa, prípadne či v konkrétnom prípade bol povinný osobou podliehajúcou takejto ochrane, súd bol nútený vyžiadať si rozhodcovský spis od SRS. Potom ako bol spis tunajšiemu súdu doručený, bolo bez zbytočného odkladu vydané poverenie. Dokonca vo veci č.k 11Er/16/2009 (12C/288/2012), bolo vydané poverenie v zákonnej lehote. V ďalšom konaní č.k. 11Er/803/2010 (12C/210/2012) skončila exekúcia vymožením pohľadávky, nie je zrejmé aká škoda mala vzniknúť žalobcovi. V konaní č.k. 11Er/251/2011 (12C/277/2012) exekúcia doposiaľ prebieha. Ďalej citoval znenie § 3 ods.1, § 9 ods.1,2, § 15 ods.1, § 16 ods.1,2, § 17 ods.1,2,3, § 19 ods.1 Zákona č. 514/2003 v znení účinnom od 1.1.2009 do 31.12.2012 a poukázal na to, že v priebehu konania žalovaný vzniesol námietku premlčania v žalobách, v ktorých malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu okresného súdu, v období pred marcom 2009, pretože žalobca sa o škodu dozvedel právoplatným rozhodnutím o vydaní poverenia, o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia alebo rozhodnutím o zmene exekútora. Po preskúmaní obsahu exekučných spisov, je zrejmé, že uplatnený nárok žalobcu nie je premlčaný.

V rámci konania vyhodnocoval aj splnenie podmienky predbežného prerokovania nároku na náhradu škody. Predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody je zákonom stanovená podmienka, ktorá musí byť splnená. Je nepochybné vzhľadom na podanú žiadosť 23.4.2012, že lehota na prerokovanie nároku do podania žaloby 27.9.2012, neuplynula, čiže podanie žaloby sa javilo ako predčasné. Bez aplikácie tohto inštitútu by síce nemohol žalobu bez ďalšieho zamietnuť, ani konanie zastaviť, ale v súlade s príslušnými ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku by musel poškodený subjekt vyzvať na odstránenie nedostatku tejto podmienky, v primeranej lehote. V danom prípade je zrejmé, že síce žaloba bola podaná skôr ako uplynula lehota šiestich mesiacov, avšak z prezentovaného názoru

žalovaného uvedeného vo vyjadrení k žalobe, je bez akýchkoľvek pochybností, že žiadosti by nevyhoveli, z toho dôvodu pokračoval v konaní. Na základe vykonaného dokazovania nezistil v taký postup, ktorý by mohol kvalifikovať ako nesprávny úradný postup podľa § 9 ods.1 zákona č. 514/2003 Z.z.. Nebolo zistené, že by bol exekučný súd nečinný, spôsobil by zbytočné prieťahy, pretože pokiaľ aj súd nerozhodol v zákonom stanovenej lehote a boli prítomné ojedinelé prekročenia lehôt vyplývajúcich z Exekučného poriadku (v prípade rozhodovania o žiadosti žalobcu na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, o zamietnutí takejto žiadosti), tie boli spôsobené nesúladnou činnosťou žalobcu/oprávneného a v neposlednom rade aj SRS, ktorý doručoval jednotlivé rozhodcovské spisy s časovým oneskorením. Z uvedeného hľadiska rozhodne nie je možné postup exekučného súdu hodnotiť ako nesprávny úradný postup, ktorý by zakladal zodpovednosť žalovaného za uplatnenú majetkovú škodu a nemajetkovú ujmu. Vzhľadom k uvedenému by bolo bezpredmetné zaoberať sa a vykonávať dôkazy ohľadne vzniku škody, nemajetkovej ujmy, ich výšky a príčinnej súvislosti medzi postupom súdu a škodou žalobcu. Napriek uvedenému predsa len konštatuje, že aj pokiaľ by bol preukázaný nesprávny úradný postup, žalobca nepreukázal ani samotnú výšku škody. Paušalizovanie výšky škody spôsobom, akým to urobil nie je možné. Neobstojí tvrdenie, že skutočnú škodu nie je možné vyčíslieť, pretože ak má byť žalovaný na náhradu škody zaviazaný, jej výška musí byť presne zistená a vyčíslená. Žalobca síce predložil pre účely konania listinu - znalecký posudok Znaleckého ústavu Ekonomickej univerzity v Bratislave č. 1/2014. Tento posudok nevypovedá nič o skutočnej výške škody, ktorá mala žalobcovi údajne vzniknúť v konkrétnych exekučných konaniach. Znalci v tomto posudku vypočítali iba priemerné sumy výšky údajnej škody v konaniach vedených na súdoch na celom Slovensku. Pre rozhodnutie v daných konkrétnych veciach nie je predložený znalecký posudok Znaleckého ústavu Ekonomickej univerzity v Bratislave relevantný. Súd nemôže nahrádzať znalecké posúdenie vlastným posúdením, už aj s dôrazom na to že práve žalobca mal predložiť alebo navrhnúť súdu dôkazy o konkrétnej škode a jej výške, ktorá mu vznikla v súvislosti s nesprávnym úradným postupom exekučného súdu v konkrétnych exekučných konaniach. Takéto dôkazy nepredložil, teda neunesol dôkazné bremeno pokiaľ ide o výšku ním tvrdenej škody. Nepredložil, ani nenavrhol, žiadne dôkazy na preukázanie príčinnej súvislosti medzi údajným omeškaním súdu a ním tvrdenou škodou. Žalobca nijakým spôsobom nepreukázal, že práve v čase medzi podaním žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o tejto žiadosti, vznikla škoda vo výške 125 eur, prípadne iná vyššia škoda, pre omeškanie súdu. Pokiaľ ide o náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, bolo by možné ju žalobcovi priznať (za podmienky preukázania právneho základu nároku), ak by iba samotné konštatovanie porušenia práva nebolo dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, alebo nesprávnym úradným postupom. Žalobca totiž žiadnym spôsobom nepreukázal dôvody pre priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch. Preto nemožno akceptovať ako dôvod pre takéto priznanie to, že neskorým ukončením procedúry exekučným súdom, mohlo dôjsť k zániku povinného, k zmareniu účelu konania pre stratu kontaktu s povinným alebo k insolvencii povinného, prípadne, že táto situácia si vyžadovala kroky smerujúce k zabezpečeniu vymožitelnosti pohľadávky a príslušenstva, pretože samotná žaloba tieto okolnosti udáva len ako možné riziká bez ich dostatočného podloženia a preukázania.

Záverom považoval za nutné poukázať aj na to, že v predmetných žalobách bolo zaznamenaných množstvo chybných, nepravdivých údajov postupov exekučného súdu. V tomto smere je možné akceptovať vyjadrenie žalovaného o zmatečnosti uplatneného nároku v určitých častiach tak, ako to bolo konštatované vyššie, v odôvodnení rozsudku.

S poukazom na to, že žaloba nebola nedôvodná už v samotnom právnom základe uplatneného nároku, nebol dôvod vo veci rozhodnúť medzitimným rozsudkom o právnom základe uplatneného nároku.

O trovách konania rozhodol v súlade s § 142 ods.1 O. s. p. (jeho znenie citoval) a uviedol, že v danom prípade žalobca nemal úspech v konaní, úspešný bol žalovaný, ktorý si náhradu trov konania neuplatnil. Proti rozhodnutiu podala žalobkyňa v celosti v zákonnej lehote toto odvolanie z dôvodu, že: a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods.1 O. s. p. - účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom [§ 205 ods.2 písm. a) O. s. p. v spojení s § 221 ods.1 písm. f) O. s. p.]; b) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods.1 O. s. p. - rozhodoval vylúčený sudca (§ 205 ods.2 písm. a) O. s. p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. g) O. s. p.]; c) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods.1 O. s. p. - súd nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ust. právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav [§ 205 ods.2 písm. a) O. s. p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. h) O. s. p.]; d) súd neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností; e) súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam; f) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a), g) rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho

právneho posúdenia veci. K dôvodom odvolania bližšie uviedla: Súd rozhodol bez toho, aby umožnil žalobcovi s cieľom ovplyvniť rozhodnutie všeobecného súdu vyjadriť sa k skutkovým a právnym otázkam veci.

Súd zamietol žalobu v časti náhrady skutočnej škody z dôvodu jej nedôvodnosti. Súd sa však v odôvodnení rozhodnutia zaoberá len škodou, ktorá mala súvisieť so správou pohľadávky počas nečinnosti súdu a opisuje ju ako škodu, ktorá vznikla v príčinnej súvislosti s konaním dlžníka (povinného). Súd však úplne ignoroval všetky tvrdenia žalobcu o majetkovej škode.

Žalobca však nesúhlasí ani s tvrdením, že náklady na správu pohľadávky počas nečinnosti súdu zapríčinil dlžník (povinný). V prípade, ak by došlo k rozhodnutiu súdu o návrhu v zákonnej lehote, náklady na správu by prešli na súdneho exekútora a boli by časom transformované do podoby trov exekúcie. Dlžník však nemôže byť zaťažený plnením náhrady nákladov tam, kde tieto vznikli z iného právneho titulu, než je výkon exekúcie pre nezaplatenie pohľadávky veriteľovi. Právym právnym titulom je v danej veci nesprávny úradný postup exekučného súdu a za ten dlžník nemôže niesť zodpovednosť. Nemôže byť teda ani tým, kto by znášal náklady spojené so správou pohľadávky, ktoré vznikli vykonaním nesprávneho úradného postupu.

Rozhodnutie súdu je vnútorne rozporné. Napriek tomu, že súd zistil porušenie práva, nekonštatoval ho a na tejto chybe postavil svoje rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujmy žalobcovi. Rozhodnutie založené na skutkovej a právnej chybe súdu nie je v právnom štáte udržateľné.

Súd v súvislosti s majetkovou ujmom analyzuje okolnosti, ktoré s vecou vôbec nesúvisia a tieto okolnosti vydáva za odôvodnenie svojho rozhodnutie. S takýmto odôvodnením však nemožno súhlasiť. Práva žalobcu boli porušené prekročením zákonom stanovenej lehoty a tento fakt jednoznačne vyplýva z vykonaného dokazovania. S poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu a vytknuté procesné chyby žiadala, aby odvolací súd zrušil rozsudok a vrátil vec tomuto súdu na opätovné prejednanie.

Žalovaná sa ani nevyjadrila k odvolaniu, aj keď jej odvolanie bolo doručené 11.5.2015 súdom.

Odvolací súd bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods.2 O. s. p. - v ostatných prípadoch, t. j. neuvedených v § 214 ods.1, možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania) prejednal odvolanie v rozsahu vyplývajúcom z § 212 ods.1,3 O. s. p. a rozsudok potvrdil podľa § 219 ods.1,2 O. s. p., lebo je vecne správne správny, súd úplne zistil skutkový stav veci, správne ju právne posúdil, odôvodnenie rozsudku má podklad v zistení skutkového stavu a odvolací súd sa s odôvodnením v celom rozsahu stotožňuje, pretože dôvody rozsudku sú správne.

Ani jeden zo žalobkyňou uplatnených odvolacích dôvodov nie je daný tak ako aj v stovkách iných žalôb. K niektorým skutočnostiam tvrdným v odvolaní odvolací súd uvádza:

Odňatím možnosti konať pred súdom sa vo všeobecnosti rozumieť taký jeho procesný postup alebo aj rozhodnutie, ktorým znemožnil účastníkovi konania realizáciu tých konkrétnych procesných práv, ktoré mu O. s. p. priznáva a ktorý sa prejavil už v priebehu konania a nielen pri rozhodovaní.

Podľa § 101 ods.2 druhá veta O. s. p. ak sa riadne predvolaný účastník nedostaví na pojednávanie ani nepožiadal z dôležitého dôvodu o odročenie, môže súd vec prejednať v neprítomnosti takého účastníka; prihliadne pritom na obsah spisu a dosiaľ vykonané dôkazy.

Podľa § 115 ods.1 O. s. p. ak tento zákon neustanovuje inak, súd nariadi na prejednanie veci samej pojednávanie, na ktoré predvolá účastníkov a všetkých, ktorých prítomnosť je potrebná.

Podľa ods.2 cit. ust. predvolanie sa musí účastníkom doručiť tak, aby mali dostatok času na prípravu, spravidla najmenej päť dní pred dňom, keď sa má pojednávanie konať.

Súdna prax sa ustálila na výklade, že účastníkovi nebola postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom, ak nepožiadal z dôležitého dôvodu o odročenie, ani sa ho nezúčastnil, hoci o pojednávaní bol riadne a s dostatočným predstihom upovedomený (subjektívne sú názory odvolateľa k postupu súdu).

Dôvod uvedený žalobkyňou v žiadosti o odročenie pojednávania nie je dôležitý, lebo jej muselo byť známe, že ÚS SR odmietol všetky jej sťažnosti, ktorými namietala porušenie svojich základných práv podľa Čl.46 ods.1 a Čl.48 ods.1 Ústavy SR a práva podľa čl.6 ods.1 Dohovoru uzneseniami KS v Košiciach (a aj iných KS), ktorým bolo rozhodnuté, že ňou namietaní sudcovia nie sú vylúčení z pojednávania a rozhodovania v ňou uvedených veciach (napr. uznesením I. ÚS/293/2013-10 z 29.5.2013, I. ÚS/311/2013-10 z 29.5.2013, III. ÚS/351/2013-11 z 18.7.2013, IV. ÚS/508/2013-8 z 15.8.2013 atď.) pre nedostatok svojej právomoci na preskúmanie podaných sťažností.

Súd sa nedopustil viacerých omylov, lebo nekonštatoval, že žalobkyňou namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané vo všetkých prípadoch, pretože uvádza exekučné veci, v ktorých došlo k zamietnutiu žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie po zák. ustanovenej lehote 15 dní, avšak súčasne aj vysvetľuje dôvod, pre ktorý sa tak stalo, prečo žalobu zamietol.

Vo veci bolo rozhodnuté po nariadenom pojednávaní, dôkazom čoho je zápisnica o pojednávaní, na ktorom sa však žalobkyňa - ako už bolo uvedené - bez dôležitého dôvodu nezúčastnila, preto jej právo na kontradiktórny súdny proces nebolo porušené, rozhodnutie súdu je spravodlivé.

Pôvod listín, ktorými súd vykonal dokazovanie je z odôvodnenia rozsudku jednoznačne a nad akúkoľvek pochybnosť poznateľný, lebo je výslovne uvedené, že šlo o listiny založené v exekučnom spise.

Napadnutý rozsudok je preskúmateľný, lebo právne závery, ku ktorým súd dospel nie sú v extrémnom nesúlade s vykonanými skutkovými zisteniami, odvolací súd súhlasí s dôvodmi v rozsudku.

Podľa § 224 ods.1 O. s. p. ustanovenia o trovách konania pred súdom prvého stupňa platia i pre odvolacie konanie.

Podľa § 142 ods.1 O. s. p. účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Podľa § 151 ods.1 prvá veta O. s. p. o povinnosti nahradiť trovy konania rozhoduje súd na návrh spravidla v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Žalobkyňa nemala v odvolacom konaní úspech, preto nemá právo na náhradu jeho trov a žalovaná žiadne trovy neuplatnila.

Výsledok hlasovania - pomer hlasov: 3 hlasy za (§ 3 ods.9 tretia veta zák.č.757/04 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti rozsudku odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.